

## ТВОРЧІ ПОРТРЕТИ

*Наталія Романюк*

### СПІВОЧА БІОГРАФІЯ: ЛЮБОВ ДО МУЗИКИ ДОВЖИНОЮ В ЖИТТЯ...

Людмила Савчук – українська оперна співачка (драматичне сопрано), народна артистка України, провідна солістка Львівської опери, викладач Львівської національної музичної академії.

Це людина, покликання і талант якої стали змістом і суттю її життя. Музичне обдарування і любов до співу були тією незборимою силою, що вела Людмилу по життю.

Народилася ця непересічна співачка 20 березня 1965 року в сім'ї вчителів на Волині. Дитинство минало в с. Підгайці Луцького району. Перші музичні враження пов'язані з родиною. З великою теплотою і ліризмом згадує вона свята в родинному колі, де обов'язково звучали українські народні пісні. Ще маленькою дівчинкою дослухалася до співу батьків та родичів і долучала до них свій голосок.

У шкільні роки Людмила не полишала свої захоплення музикою, вчилася грати на баяні, співала в шкільному хорі та solo. Згодом вступила до Луцького педагогічного інституту на природничо-географічний факультет. Навчаючись на ньому, деякий час паралельно брала уроки гри на фортепіано, проте бажання співати не минало. Тоді вона потайки від батьків поїхала на прослуховування до київської консерваторії. Її музичні дані сподобалися, але дівчина не відважилася покинути навчання в інституті, а тому, після повернення із столиці, таки довчилася та отримала диплом педагога-викладача географії. Лише відпрацювавши рік у школі, Люда поїхала знову до Києва, щоб здійснити свою мрію. У 1988 р вона вступила на підготовче відділення Київської консерваторії. Першим педагогом з вокалу була Сухорукова Г. С., а потім Людмила перейшла до класу Бузиної З. П.



Графіня в опері  
«Весілля фігаро» В. А. Моцарта

Оскільки початкова музична освіта була неповною, то навчання давалося нелегко, але її голос вже тоді зачаровував, а вроджена працелюбність, старанність і відповідальність допомагали долати труднощі у вивченні теоретичних дисциплін.

Саме в консерваторії молода співачка опанувала основні засади володіння голосом, розвинула в собі акторський потенціал, і в комплексі з чудовими вокальними даними це дало прекрасний результат.

Саме в консерваторії молода співачка опанувала основні засади володіння голосом, розвинула в собі акторський потенціал, і в комплексі з чудовими вокальними даними це дало прекрасний результат.

В оперній студії на старших курсах Людмила виконала партії Графині в опері «Весілля Фігаро» В. А. Моцарта; партію Домни Сабурової в опері «Царева наречена» М. Римського-Корсакова та партію Тетяни в опері «Євгеній Онєгін» П. Чайковського.

По закінченню консерваторії в 1994 році, Людмила Савчук приїхала на прослуховування до Львівської опери. В той час виконувачем обов'язків головного диригента був Народний артист України Мирон Юсипович. Молодий диригент був захоплений обдаруванням Людмили, адже рідко хто з консерваторської лави приходить із абсолютно досконалим володінням голосовим апаратом. Подальше вишколення і розуміння свого голосу, своїх особливостей можливе лише в роботі на сцені. Тільки беручи участь у спектаклях, можна розкрити всі грані свого таланту. У протистоянні з тодішньою художньою радою і дирекцією театру Мирон Юсипович домогся того, щоб Людмилу Савчук взяли до трупі львівського театру. Тут спрацював і його досвід, музичний і мистецький смак та інтуїція. Він повірив у те, що ця юна дівчина стане окрасою львівської сцени на багато років. У цьому рішенні його підтримала Заслужена артистка України, провідний концертмейстер львівського оперного театру Євеліна Валентинівна Дулаєва, яку теж вразив талант дівчини.

Співпраця Людмили та Євеліни Валентинівни триває і досі. Всі свої партії співачка готувала в тандемі з цією досвідченою і талановитою концертмейстеркою. За словами Е. Дулаєвої, робота з Людою приносить велике задоволення, бо вона є фанаткою своєї професії.

Людмила Савчук оперативно, грамотно і досконало вивчає музичний матеріал, вона цікавиться виконанням вокальних партій іншими співачками, але підхід до тієї чи іншої ролі залишається все одно самотнім, оскільки вона створює свої власні, неповторні образи.

Перша роль, яку виконала Люда на сцені львівського театру, була Сантуцца в опері «Сільська честь» П. Масканьї. Ця надзвичайно емоційна і драматична партія є складною і для більш досвідчених виконавиць. Однак велике бажання співати на сцені допомогло подолати всі труднощі. Людмила глибоко розкрила трагедію своєї героїні. У роботі над образом їй допомогли диригент М. Юсипович та італійський режисер Джузеппе Вішілія.

Після вдалого дебюту роботи було чимало. Наступною була партія Аїди в однойменній опері Дж. Верді. Дуже професійний, емоційний і відкритий до солістів режисер Дж. Вішілія і тут допоміг Людмилі створити досконалий образ полоненої ефіопки Аїди.

Зі слів головної режисерки театру, заслуженої діячки мистецтв України Галини Воловецької – Людмила імponує їй своїм надзвичайно відповідальним ставленням до сценічної роботи. Навіть на репетиціях співачка була емоційно дуже виразною. Для неї образ – це не лише спів, але і почуття, і акторська гра. Людмила ретельно фіксувала всі зауваження і пропозиції режисера, а потім, переосмисливши їх і пропустивши через своє бачення образу, невимушено і вільно почувалася на сцені під час спектаклю.

Еталонною в репертуарі Л. Савчук стала партія Абігаїль в опері Дж. Верді «Набукко». Так буває нечасто, щоб усі грані обдарування, характеру і зовнішності

настільки співпали. Абігаїль у виконанні Людмили вражає віртуозним володінням голосом, глибоким проникненням в образ цієї гордовитої доньки царя.



Абігаїль  
в опері Дж. Верді «Набукко»

Своїми враженнями від виконання цієї ролі поділилася Галина Воловецька: на її думку це 100%-не попадання в образ, настільки цілісно, органічно прожити долю свого персонажу на сцені вдається мало кому. Насолоджуватися її співом в опері «Набукко» мали можливість не тільки відвідувачі львівської опери, але і публіка Швейцарії, Німеччини, Австрії, Чехії, Нідерландів. Усі ці виступи здобували заслужене визнання та захоплені відгуки. Під час гастролей львівської оперної трупи в німецькому місті Карлсруе музичний критик Рольф Фат зазначив: «Оркестр під керівництвом М. Юсиповича грав пристрасно, з ритмічними акцентами, не дуже виділяючи струнні інструменти, проте з достатньою бравадою. Цього вечора солісти і хор співали з такою інтенсивністю, що в порівнянні з ними деякі місцеві оперні постановки виглядають блідим театром службовців. Партія Абігаїль

була виконана Л. Савчук на високому рівні. Ми бачили в ній то войовничу, то раниму жінку; своїм легким, світлим сопрано, вона чудово виконувала ліричні пасажі та бездоганно переходила від однієї октави до іншої у своїй великій арії».

Талант цієї прекрасної співачки дуже багатогранний: вона виконує не тільки партії в операх класичного світового репертуару, але і ролі в постановках українських композиторів. Переконаливими є образи Одарки в опері «Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемівського та Анни в опері «Украдене щастя» Ю. Мейтуса.

Комічна сторона обдарування Людмили розкрилася в образі польської шляхтянки пані Чеснікової в опері «Страшний двір» С. Монюшка. У передачі характеру цього персонажу їй допомогла увага до дрібних деталей поведінки: пози, поворот голови, робота з реквізитом і, звичайно ж, віртуозне володіння голосом.

Здобувши значний досвід виступів на оперних сценах України та Європи, Людмила розпочала успішну викладацьку діяльність на кафедрі сольного співу у Львівській музичній академії. Як і в спектаклях театру, відданість мистецтву співу допомагає в цій надзвичайно складній роботі. Викладання вимагає працювати з повною віддачею фізичних, психічних сил та емоцій, тільки тоді можна сподіватися на гарний результат. Учні дуже шанують і поважають Людмилу Юріївну як педагога, намагаються взяти все найкраще в цієї непересічної співачки, а вона щедро ділиться своїми здобутками.



Анна  
в опері Ю. Мейтуса  
«Украдене щастя»

Натхнення і самовіддана праця Л. Савчук була гідно оцінена. У 2000 році, до сторіччя Львівської опери, актриса була удостоєна звання «Заслужена артистка України», а через 10 років вона отримала звання «Народна артистка України». Ці високі титули накладають велику відповідальність. Кожен вихід на сцену має бути максимально завершеним, і Людмила повною мірою відповідає цим вимогам.

За останні роки співачка взяла участь у двох нових постановках Львівської опери: «Лоенгрін» Р. Вагнера та «Турандот» Дж. Пуччіні. Виконання ролей Ортруди і Турандот вимагає високої майстерності у володінні голосом, а окрім того – досвіду і уміння розподілити свої сили під час співу. Людмилі Савчук це блискуче вдається.

У творчому доробку Людмили Савчук найкращі, найвідоміші і найскладніші партії репертуару драматичного сопрано. Вони дали їй можливість у всій повноті реалізувати свій талант:

- Аїда – Дж. Верді. «Аїда»
- Флорія Тоска – Дж. Пуччіні. «Флорія Тоска»
- Мімі – Дж. Пуччіні. «Богема»
- Анна – Ю. Мейтус. «Украдене щастя»
- Леонора – Дж. Верді. «Трубадур»
- Амелія – Дж. Верді. «Бал-маскарад»
- Сантуцца – П. Масканьї. «Сільська честь»
- Чеснікова – С. Монюшко. «Страшний двір»
- Абігаїль – Дж. Верді. «Набукко»
- Домна Сабурова – М. Римський-Корсаков. «Царева наречена»
- Турандот – Дж. Пуччіні. «Турандот»
- Татьяна – П. Чайковський. «Євгеній Онегін»
- Графиня – В. А. Моцарт. «Весілля Фігаро»
- Сопрано – К. Орф. «Карміна Бурана»
- Сопрано – Дж. Верді. «Реквієм»
- Сопрано – Л. Бетховен. IX симфонія
- Одарка – С. Гулак-Артемівський. «Запорожець за Дунаєм»
- Друга дама – В. А. Моцарт. «Чарівна флейта»
- Отруда – Р. Вагнера. «Лоенгрін»

Людмила Савчук – яскравий приклад того, яких значних результатів діяльності можна досягти, якщо не відступати перед труднощами та не боятися слідувати за мрією. У поєднанні зі щоденною кропіткою працею ці якості допомогли співачці завоювати серця публіки та повною мірою розкрити свій талант.

